

2000.

Взаимопомощта ведно с Борбата  
За съществуване премерват сили...  
Нали в мъглата на човешината  
Те пътя на прогреса са открили!

Инстинктът и културната надстройка  
Са част от същината на човека  
И тази противоречива двойка  
Съсъществува в нас от памти века.

Превес коя от двете сили има  
Човекът сам за себе си решава –  
Едната щом е по-необходима,  
Позор печели или трайна слава.

По признака коя ще призове  
Човечеството се дели на две.

2001.

*...На масата се виждат неприбрани чаши и  
домакински ножници, вестник с голяма  
кръстословица, решена наполовина...  
(Бл. Петров, Стихове “Близка страна”)*

Прибирам чашите една след друга,  
Поставям ги в миялната машина,  
За да направя на Петров услуга,  
А после може и да си почина.

Изрязвам с ножниците му грижливо  
И кръстословицата нерешена,  
Не вярвам от това да му е криво,  
Тя във стиха му вече е внедрена.

Решавам водоравно и отвесно:  
Лица, държави, градове, предмети,  
Добре, спори ми – ще я свърша лесно,  
Но трудно ми с групата поети.

Не ме съдете, моля ви се, строго,  
Та те са вече безобразно много!

2002.

Когато гражданин бъде подгонен  
От КаГеБе и бъде обвинен  
Във пролетарски съд, че е шпионин,  
За него няма повече бял ден.

Оплюват го най-близките му хора  
Ведно със прокурора и съда,  
Да иде е съгласен във затвора,  
Но по-голяма чака го беда.

Присъдата тълпата я скандира:  
“Предател! Смърт! Разстрел! Разстрел! Разстрел!”  
Съдът в това вината му съзира -  
За доказателство го е приел.

По-късно от любимата си нация  
Той получава реабилитация.

2003.

*Д-р Eben Alexander по време на кома видял  
отвъдния свят (Newsweek, 15.10.2012)*

В съня си съм откривал многократно  
Картини от небесните селения,  
Пътувал съм до там, а и обратно,  
В компания на много привидения.

Споделял съм с приятели, с роднини,  
Видяното от мен дори в подробности  
Без да изтъквам никакви причини,  
Че имам свърхестествени способности.

Така е, тъй като съм често чувал  
За не едно такова преживяване  
От някой, който също е сънувал  
Рай, ад, архангели и възкресяване.

Сега на лекар е дошло на ум  
С видения да вдига празен шум.

2004.

Щом истините не са очевидни  
Статистиката много ни помага  
С числа, със правила общовалидни,  
И всичко друго както се полага.

Най-точно тя способна е да каже  
Къде най-често раждат се тирани –  
Сред адвокати, лекари, военни даже  
Под звуците на бойни барабани.

Сред дърводелците се случват рядко,  
Там ражда се предимно Синът Божи,  
Но в тази статистическа извадка  
Да се намери астроном не може.

Ще спрем ли на тираните позора  
Ако са астрономи всички хора?

2005.

Обезценяват се безспир обектите,  
Възпети от великите поети,  
С пари са вече свързани проектите,  
Достойни от поет да са възпети.

Възпяват президентите, тираните,  
Коняка, чалгата и голотата  
Във хор призваните и непризваните  
Интимни врагове на Красотата.

Със безразличие следи природата  
Как еволюционната пътека  
Завива под влияние на модата  
Към опростачването на Човека.

Обаче в него огнен дух живее,  
Уверен, че все пак ще оцелее.

2006.

В живота ни (с години удивителни!)  
Се виждат наноси на мъдростта  
Със строги надписи предупредителни,  
Че там причаква ни опасността.

И ние ги избягваме внимателно,  
Придвижвайки се някакси напред,  
А поколения последователно  
Са водени от същия завет.

И мъдростта – ненужно допълнение  
За всяка уважаваща се власт,  
Е със единствено предназначение  
Да изпълнява роля на компас.

Посочи ли ни цел благоприятна,  
Поемаме в посоката обратна.

2007.

Със преживели Сталинските чистки  
Съм разговарял не веднъж и дважд,  
Как бързо чезнали са техни близки  
Посред тоталитарния пейзаж.

Особено усещане било е  
Появата на вкоченяващ страх  
От всяко нещо, чуждо или свое,  
В контакт с ЧеКа и всекиго от тях.

На този страх разчитал е и Сталин,  
Превръщайки страната в жив ковчег  
Чрез неговия принцип изначален,  
Че смърт лекува болния човек.

По данни, исторически признати,  
При него нямало е атантати.



2008.

Мажага беше като исполин  
И влезе и изчезна във гората,  
В гората е изчезвал не един,  
Но той умря в “Деня на Свободата”.

За жертвите денят бе вечна нощ  
И доживотна мъка за рода им –  
“Щом е изчезнал, значи бил е лош”...  
Какво последва сетне всички знаем.

Осъдиха мъртвеца на разстрел  
С отнемане изцяло на имота,  
Превърнаха дома му във хотел  
И настаниха в него цяла рота.

Как мъдро прозвуча на вожда словото,  
Че в сухото изгаря и суровото!

2009.

Как лесно Миналото се гримира!  
Две статии във вестник и готово!  
Продажен историк ги гарантира  
И Миналото става като ново!

Изникват паметници подходящи,  
Набързо произвеждат се антики,  
А убедителното “Хайде наште!”  
Във хор поемат хиляди безлики.

Тъй Миналото ни се размножава,  
Използва се в съседните държави  
И също като породиста крава  
Стопаните си пред света то слави.

Лъжите в бъдещето са по-мирни,  
Но границите там са по-обширни.

2010.

Червените от страх пред Свободата  
Като хлебарки вредом се разбягаха,  
Проклеха Партията и Съдбата  
И за делата си пред съд се стягаха.

Изчакаха, но нищо не се случи,  
Променяха се на властта похватите  
И всеки, свикнал кокала да смуче,  
Оставиха. А също дипломатите.

Изпълниха с откраднатото злато,  
Изказваха патриотични мнения  
И паметник въздигнаха на Тато  
За срам на всички родни поколения.

Това началото им беше само,  
След Тато честваха и дъщеря му.

2011.

Градим на нацията си гръбнака  
С полуграмотни хора, но изпитани,  
За бъдното, което тук ни чака,  
С надежда сме да чуе Бог молбите ни.

Творим невиджан във света порядък,  
Опрян на всеобхватното незнание,  
Умът се възприема за отпадък  
С увереност без всяко колебание.

Какво се случва с титлите научни  
На фона на това обезценяване? –  
Към името са знаци благозвучни,  
На едро се купуват чрез наддаване.

И скоро целокупната държава  
Ще видим, че се опрофесорява.

2012.

Към смисъл на живота ме насочва  
Наличието на свободно време  
И върху тази благодатна почва  
Разпръсквам ценно философско семе.

Спохожда ме когато съм нахранен  
На фона на искрящата камина  
И в час такъв със напън непрестанен  
Аз чувствам, че съм умен за двамина.

Най-първи смисъл – да ми е приятно  
С осъществената добра надежда  
И по възможност да е многократно...  
А другото само ще се подрежда.

Сега обаче взех да се съмнявам  
Дали на птичките не подражавам.

2013.

Една нищожна група от вредители  
Е присвоила нашите права -  
Те назовават се ръководители  
И ние плащаме им за това.

И групата представя се, че знаме е  
На целия безропотен народ,  
А всъщност напористото безсрамие  
Е на властта единственият плод.

Защо ли нуждата от заблуждение  
Е заразила нашата страна? –  
Вековният ни отказ от лечение  
Не ще прикрие страшната злина.

Търпимостта ни е хилядолика  
За радост на господстващата клика.

2014.

Момичетата виждат твърде рано  
Как странни са нещата на Земята,  
Мъже ги управляват непрестанно...  
Жената за украса е призната.

Мъжът превзел е тъжната планета  
И още я владее с груба сила,  
Жената е разменната монета  
Откакто на света се е родила.

Царе чрез сватбите крепят властта си,  
Беднякът дъщерите си продава,  
За тях богатият разтваря каси,  
Харемите чрез тях натрупват слава.

А всички непреставащи страдания  
Се крият зад красивите сказания.

2015.

*Който има ум нека пресметне числото на звяра,  
Понеже е число на човек (Откр. на Иоана, 13: 18)*

Със право на мъглявост са пророците,  
Което бъдещето им признава...  
Чрез него те воюват със пороците  
Във името на божията слава.

Иоан със неговите “откровения”  
Изпълва моето сърце със трепет,  
Съпреживявам срашните видения –  
Те вярата в Отвъдното подкрепят.

С такова вдъхновенно описание  
Иоан представя образа на Звяра,  
Че грешникът от страх без колебание  
Душата си за Господ Бог отваря.

Числото му с мъглата или без  
Е точно шестотин шейсет и шест.



2016.

Трудът крепи световния прогрес,  
Това едва ли някой ще отрича,  
Но никакъв обществен интерес  
Към себе си не знае да привлича.

Светът харесва хокейния стик,  
Фехтовка, бокс, напрегнати двубои,  
Приветства ги стохилядният вик  
В подкрепа на измислени герои.

Немея пред огромната цена,  
Която спортът безсъмнено струва –  
Сравнима е с цената на война,  
А често на война се той преструва.

Борбата се провежда с много стръв,  
Но все пак с по-малко невинна кръв.

2017.

От Праисторията досега  
Се размножават грижите за бедните  
И трудно е да се реши кога  
Са първите или кога последните.

Христос ги в притчите си спомена,  
Юго им посвети и многтомници,  
Но има ли поне една страна  
Без обеднели хора и бездомници?!

Един добър космически банкер  
Би казал, че сме твърде разхитителни  
За неразумно едрия размер  
На разходи за каузи осъдителни.

Такъв банкер едва ли съществува,  
Но няма пречка той да се сънува.

2018.

Човек орисан е да се стреми  
На Правдата към призрака неверен,  
Невяствал се по нашите земи,  
Но все пак търсен с устрем непремерен.

Проляти са моретата от кръв,  
Героите навеки са заспали,  
Приспан е гордият балкански лъв,  
Но будни са светите идеали.

Едва ли скоро ще се претворят  
В мечтаното общонародно дело,  
Сега достатъчно е, че горят  
Все още в някое далечно село.

Там те са обкръжени от приятели  
Далеч от заговори и предатели.

2019.

Нараства приликата ни с машините,  
Добър знак за технически прогрес,  
В заводите, в полетата, и в мините  
Ще действа механичен Херкулес.

Дали ще има и разграничение  
В съвместния живот на тях и нас  
В кръга на творческото вдъхновение,  
А също и във правото на глас?

Това ще е запазено за граждани,  
Но странно е след още някой век  
Как ще доказват от жените раждани  
Кой всъщност е и кой не е човек?

А бъдещето сигурно ще носи  
И други затруднителни въпроси.

2020.

Намират се такива екземпляри,  
Макар че трудни са за преброяване -  
Те са комунистически другари,  
Достойни за достойно подражаване.

Със услужливостта си са известни  
При случаите на екзекутиране  
И винаги като партийци честни  
За храбри доброволци са избирани.

Изглежда тях обхваща ги наслада  
Когато, целейки се с карабините,  
Сърца човешки пръскат и награда  
Печелят от убийство на навинните.

А иначе изглеждат свестни хора  
И нямат нищо общо със позора.

2021.

Съзирам със голямо задоволство  
Как битка за човешките права  
Създава за бойците си охолство,  
Богато заплатено при това.

Във подходящ момент да се промъкнеш  
Например в Хелзинкския Комитет  
И после там да се самоизтъкнеш,  
Че за пари ще съдиш всеки гнет,

Подобна сила рядко някой има,  
Най-вероятно тя е божи дар –  
Огромна, действаща, неизтощима,  
И Правдата е неин господар.

Днес много хора не лежат в затвора,  
Защото тя е тяхната опора.

2022.

Как дълго бяхме безобразно мамени  
Със рая, който се оказа ад,  
И с лозунгите им червенознаменни  
В един ли “исторически доклад”?!

А хорът на поети и писатели  
Бе със кръвта на жертвите платен  
И купените евтино предатели  
Работеха без отдих нощ и ден.

Провали, по марксихески пресмятани,  
Се сочеха като голям подем,  
Но помрачени бяха небесата ни  
И празен бе народният корем.

Накрая строят им не издържа,  
Удавен в собствената си лъжа.

2023.

Лакеите се учат на поклони  
Старателно от ранното си детство  
За работа във светските салони,  
А някои са с дарба по наследство.

Поклонът е привидно само лесен,  
Тук има тънкости във занаята,  
Това във целия ни свят чудесен  
Го най-добре съзнава дипломата.

Да знаеш колко да се наведеш ти  
И колко дълго да стоиш наведен  
Изискват го от тебе хора вещи,  
А иначе ще е поклон последен.

Това обект на правилата строги е  
Във дисциплината *поклонология*.



2024.

*“Ако Бог не съществува, би трябвало да се измисли” – (Волтер)*

За произхода на боготворенето  
Не е известно още нищо точно  
И затова е налице плоденето  
На разни мнения многопосочно.

Не е ли нуждата от управление  
Една от най-надеждните причини? –  
Способността у нас към подчинение  
Е стара вече милион години.

Намиране на някакво величество,  
Божествено, а може би реално,  
За да стоим под негово владичество,  
Е част от същината ни печална.

Във този смисъл няма нищо чудно,  
Борбата с божествата че е трудна.

2025.

Високото ниво у нас е ниско  
В сравнение с останалия свят,  
Макар че ни се иска да е близко  
До връх, от всичките страни признат.

Успехче няккво международно,  
Като че през магическо стъкло  
Изглежда ни на нещо безподобно,  
Докоснато от ангелско крило.

Световният успех е нещо трайно,  
Признато от приятел и от враг,  
Несвързано с писателче незнайно,  
Наричащо се “Български Балзак”.

Той все пак някога ще ни споходи  
С възхитата на другите народи.

2026.

Как би съвременната медицина  
Приела някогашните лечители? –  
В затвора те за не една година  
Ще трябва да лежат като вредители.

Чрез пълните си с произвол методи  
Застават пред колегите си старите,  
Прочули се сред древните народи  
Със близкото си сродство със гробарите.

Такава е цената на прогреса –  
Смъртта е неговата поръчителка,  
Тя знае всички болести къде са  
И тяхна е най-сигурна лечителка.

Но и във наше време тя отново  
Запазва право на последно слово.

2027.

Възпяване – загадтчно явление  
С напълно неограничен обхват  
И винаги с успешно приложение  
Из целия ни обетован свят.

Най-често то се прави със заплащане,  
Понякога обаче без пари  
(Тук според най-разпространено схващане  
на музите изкуството искри).

Какво ли не днес става за възпяване!  
Партйна реч, идея, господар,  
И всякакви обекти чрез наддаване  
Където има някакъв пазар.

И колкото понявга да е смешно.  
Възпетият го чувства за успешно.

2028.

Ако човек самичек се възправи  
Срещу неправдата на този свят,  
Безсилен е той нещо да направи,  
Но към това мнозина се стремят.

Измират те из вековете прашни,  
Оставят светяща във тях следа,  
За да подсещат хората сегашни  
На Правдата за живата вода.

Обречени самотници велики  
С делата си те будят срам у нас,  
Сега в смъртта си всички са безлики,  
Но ясен е безсмъртният им глас.

Той всички да ни трогне е способен,  
Единствено когато е задгробен.

2029.

За настоящия човек борбата  
Започва след привършване на силите,  
Когато е отчаяна страната  
И няма кой да брани Термопилите.

Къде намира своята опора?  
Нима във безтегловността на волята?  
Стъписани отстъпват всички хора,  
Отгатнали на божествата ролята.

Ведно със тайната си той умира,  
Неподлежащ на никакво сравнение,  
И никога борбата си не спира  
Без оглед на общественото мнение.

А подвизите му, един ли два са...  
Те са в учебниците за украса.

2030.

Освен убити, глад и разрушения  
Войната ражда и милионери,  
Заченати са в адските селения  
И тяхното богатство с кръв се мери.

От днес до времето на Илиадата  
Те са с приличен вид богоугоден,  
На престъпленията си грамадата  
Прикриват с грижите за края роден.

Без срам до гробниците на убитите  
Поставят собствените свои статуи,  
Безсмъртието търсят упорито те,  
Макар и с всенародното проклятие.

Къде ли не умеят да живеят  
И със парите си властта владеят.

2031.

В морала ни първични са пороците,  
А добродетелите идват сетне,  
Такива са на Времето уроците,  
Подкрепяни от примери безчетни.

Кой трезвеност би нявга проповядвал  
Ако отсъстваха алкохолиците?  
А да не лъжем би ли заповядвал  
И Бог ако ги няма политиците?

Така от памти века съществуват,  
Скрепени заедно диалектически,  
Преструват се и се преобразуват,  
Но в постоянна близост са фактически.

И разположени са те така,  
Че винаги да ни са под ръка.



2032.

Понятието “учен” девалвира  
И покрай учените всепризнати,  
Които обществото аплодира,  
Приписват го и на дегенерати.

Дегенератите, приличйки на бурен,  
Са като бурените издържливи  
И подир всеки ураган културен  
Редовно се оказват все по-живи.

Навред те притежават мнозинството,  
На служби възлови са назначени,  
Като прилежно спазват status quo – то:  
Началниците – най-добри учѐни.

И трудовете си печатат смело  
В списанието “Септемврийско Дело”.

2033.

*В Северна Корея е бил екзекутиран зам.-министърът на въоръжените сили Ким Чхол. Той бил осъден на най-тежкото наказание, тъй като по време на официалния траур за кончината на Ким Чен Ир не показал достатъчно добре, че скърби за вожда. (в. Дума, 26.10.2012)*

Принудата народът да скърби,  
Щом Вождът към Отвъдното замине,  
Поражда доста горестни съдби,  
Дори скоропостижност за невинни.

Забравен нейде свирещ грамофон...  
Къде е собственикът? – Той изчезва.  
Пиян човек издава смъртен стон,  
Пиян е той, ала властта е трезва!

За траур недостатъчно дълбок  
Човека да лишават от живота?!  
За тези хора Дяволът е Бог,  
Олтарът им е вързан за хомота.

Това безумие неописуемо  
В света е засега ненаказуемо.

2034.

Във състезание за дълголетие  
Кой от тираните е победител?  
От тях кой първи, втори или трети е  
Зависят рожбите на не един родител.

Тираните растат в кръвопролития,  
Мирът за тях е истинска отрова  
И пречка в кървавото им развитие,  
Властта им вечно е за кръв готова.

От детството си знаят всички граждани  
Тирана, гледащ строго от портрета,  
А повечето сигурно са раждани  
На вожда си велик под силуета.

Пред него маршируват те засмени,  
Защото са добре опитомени.

2035.

Народите се раждат или мрат,  
Напрягат сили, трудят се, оплакват,  
И непрестанно, вечно, без да спрат,  
Да станат славни чудеса очакват.

Но чудеса не идват. Вместо тях  
Властта за гушата ги хваща здраво  
И правото на вледеняващ страх  
Е тяхното неотменимо право.

От всички хвалената Свобода  
Във сънищата главно им гостува,  
На яве тя изчезва без следа,  
Изобщо като че не съществува.

Но въпреки това като децата  
Те трепетно очакват чудесата.

2036.

*“Дженифер Лопес върти дупе за 130 лв”  
(Заглавие във в. “Монитор”- Окт. 2012)*

Съзнанието ми, на кръст разпънато,  
Се е надявало, макар и тайно,  
Драскачите да стигнат нявга дъното  
И падането да не е безкрайно.

Оказа се, напразна е надеждата,  
Като магнит ги дърпа низината,  
Не смее думите им да прецежда тя,  
Защото тях ги пази Свободата.

Свободно слово! Чисто вдъхновение!  
Как лесно ги Простакът омърсява!  
Дълбоко спи общественото мнение  
Във най-демократичната държава.

Но даже нявга и да се събуди,  
Не може нищо тук да го учуди.

2037.

*“За романа “Тютюн” и неговите злополучни критици” (в. Работническо Дело, 16.03.1952г)*

Вкусът не е ли нещо много лично  
Със пряко и със косвено значение  
И право лично и демократично  
За собственото неподкупно мнение?

Но тук процесът често го възпират  
От гилдията шумна на критиците,  
Които търсят, търсят и намират,  
Поисканото им от политиците.

Един роман те казват, че не струва,  
Но без да питат за това водача ни...  
Голяма грешка! Тя се изкупува  
С наведен кръст и със крака разкращени.

Прощава нявга грешката другаря,  
Но заповядва да не се повтаря.

2038.

Джамиите подобно на ракети  
Изстрелват залпове средновековни  
И фанатиците от стръв обвзети  
Протягат своите пипала отровни.

Изглежда постоянно кръв не стига,  
За вярата когато се воюва,  
Призив за кръв гяурска се издига,  
Отвсякъде в душите той нахлува.

Каква е ползата? За двата рая  
Ще има много нови кандидати  
И кой ли може да предвиди края  
На всички фанатични психопати?

Ще чакаме с надежда – те и ние,  
Да дойде вразумителен Месия.

2039.

Грамадата с нечетените книги...  
Как молят те и как ридаят те!  
Културен прах отвсякъде покри ги,  
Не се намира кой да ги чете.

Читателите им са мъртви вече,  
А младостта пред малкия екран  
Магията на филма я увлече –  
За час разказва цял един роман!

Макар неравна тя ще продължава –  
Борбата не на смърт, а на живот,  
И книгата без бой не се предава,  
Защото тя на творчество е плод.

Едва когато няма ги творците,  
Ще обявим, че ѝ се свършват дните.



2040.

За чувствата се знае, че ги има,  
Че някога умът ни замъгляват,  
Че важна сила са неоспорима,  
Но не какво във същност представляват.

Робот не може да ги имитира,  
Компютър няма как да ги пресметне,  
Поет им посвещава своята лира  
И ги възпява в стихове безчетни.

Но естеството им остава тайна  
От древността до времената днешни  
И опитите, знайни и незнайни,  
Да се разбулят все са неуспешни.

Те може би една са от причините  
Да бъдем нееднакви със машините.

2041.

Чета за кучетата на тираните.  
Писанията са еднообразни.  
На вожда да са верни са призвани те –  
Това разтегнато във думи празни.

Защо прибягва вождът към кучкарството?  
Не му ли стига любовта народна?  
Навярно вижда в кучето лекарството  
Против самотността си безподобна.

Обича го до смърт четириногото,  
Че той е изрод му е безразлично,  
За него най-прекрасен е от многото  
И то му служи цял живот отлично.

А Хитлер своя кучешки събрат  
Прибра при себе си на Онзи свят.

2042.

*В метежно и смутно време могат да се  
възвисят най-злите. (Еврипид, 480 — 406 до н.е)*

Екран и вестници се занимават  
Със производство на известни люде —  
Бандити с политици всичко дават  
Към тях внимание да се възбуди.

От неизвестността да се излезе  
С рекламна шумотевица е лесно,  
Особено при хора като тези,  
Които не държат да бъде честно.

Убийци, проститутки, депутати,  
Каре на първа страница заемат,  
За социална ценност са признати...  
На новините пълни се коремът!

Но често на корема им обмяната  
Е мръсна и е свързана със пяната.

2043.

Две сили под червеното небе  
Ни плашеха: ДеСе и КаГеБе,

ДеСе бе малка, КаГеБе голяма,  
И двете част от страшната измама,

Че мъката от робския хомот  
Е за добро на бедния народ.

Човекът за човека бе шпионин  
И всеки слог, от устните отронен,

Възможно беше да ни предаде  
И в свят отвъден да ни отведе.

ДеСистите са днес разсекретени,  
Но КаГеБистите не са сломени

И чакат след сегашното спане  
Да почнат пак поредното клане.

2044.

Наситена със много отчаяние  
Понявга е околната среда  
В страна на постоянното страдание  
Под власт на изначалната беда.

Човекът често в своето безсилие  
Към вътрешния мир обръща взор,  
Където спомени във изобилие  
Са се строили във безгласен хор.

Те част са на душата от запасите  
За случаите на духовен глад,  
Блиндирани надеждно им са касите,  
Закрити за познат и непознат.

Чрез тях дори в партиен колектив  
Човек успява да остава жив.

2045.

Коя наука има за предмет  
Изследване на Злото и Доброто?  
Погледнах физиката най-напред,  
След туй науките за обществото.

Не е предмет на никоя от тях,  
Не е на философията даже,  
А от Морала само подразбрах,  
Че твърде малко може да разкаже.

Религията не ми казва “Не”,  
На рая хваща се за дървесата -  
Това е нещо положително поне,  
Но после пак объркват се нещата.

Защото боговете в обръщение  
Към Злото са с различно отношение.

2046.

От време óно черквите превзеха  
Задгробния обезмитён пазар,  
Продават опакована утеха  
С благословия от небесен цар.

Войник – убит, ранен или пък пленник,  
Със уреден паспорт за Онзи свят,  
При всеки случай трябва му свещенник  
И той пред Бог ще му е адвокат.

За разлика от други арсенали  
Утехите съвсем не се менят-  
Що вярващи миряни са опяли  
С едни и същи думи всеки път!

Не чакайте промяна в тях да видите,  
Те съществуват като пирамидите.

2047.

За да не стане неприятна грешка  
И Правдата случайно да се вмъкне,  
Създадена е правна въртележка,  
Та Правдата навеки да замлъкне.

Едни и същи хора се заместват,  
Съдии, прокурори, адвокати,  
И справедливостта взаимно честват  
Във името на тлъстите заплати.

Кой може да се противопостави?!  
Властта законна им е във ръцете.  
Народът? – Той да има много здраве!  
За заговора няма да се сети.

Тук всеки за зелен хайвер го праща,  
А той мълчи, върти очи и плаща.



2048.

Животът ценен на завоевателя  
Е често цел на многотомен труд,  
Лика с любов описва му писателя,  
А той е на Историята шут.

Убийствата намират оправдания  
Чрез смутните и тежки времена,  
Като че времената са създания,  
Които се сражават на война.

Описват всички негови леговища,  
Дворци, жени, привички и храни,  
Защото те духовни са съкровища  
И пример за щастливи бъднини.

Докато има изверги на почит  
И книгите за тях ще имат прочит.

2049.

Обхванат от свободолюбив захлас  
Човек различни партии очаква,  
Но се оказва, дойдат ли на власт,  
То всяка с всички други е еднаква.

Обединени в ярка сивота -  
Червена, жълта, розова и синя,  
Печелят от Свещенна простота  
И тя за тях е като златна мина.

А избирателят е зрящ слепец,  
Той не разбира накъде го мотат  
И всели сладкодумен големец  
Придумва го за него да е вотът.

Това във същност има ли значение?  
Не, няма! И това е без съмнение.